

udsætte os for, navnlig hvis vi binde os for Fremtiden, at kvæle de private Bestræbelser, der ere oppe. Jeg er aldeles overbevist om, at f. Eks. Kontrollforeninger, støttede af Staten og bragte ud i videre Maal, ville have langt mere Betydning for vore Besætningers Fremgang end Understøttelsen af disse Avlscentre. Naar man desuden har sagt, at det var nødvendigt at yde noget, naar en Mand har ofret Penge paa at skabe en Besætning, synes jeg, det er en lidt fejlagtig Opfattelse. Til at begynde med forbedrer en Mand sin Besætning i egen Interesse; naar Folk saa faa Øjet op for, at den er god, søge de til ham, og den, der saa faar Statsunderstøttelse, faar Hjælp til at forbedre sin Besætning i endnu højere Grad. Men hvis det ikke er til Nytte for Ejeren at have en god Besætning, ved jeg ikke, hvorfor vi yde Støtte, for ved en god Besætning forstaar man jo dog en Besætning, der giver dygtig i Spanden eller giver dygtig med Kød. Kan Besætningen ikke det, ser jeg oprigtigt talt ikke, at det er til nogen Nytte at understøtte Ejeren. Den første Fordring, vi stille, maa være den, at den giver ham Indtægt. Har han oven i Købet faaet Støtte til Forbedring, staar han i kommende Tider saa meget mere grundsigker ved den Anerkendelse, han har faaet, og ved den forøgede Afsetning, han vil faa ved Salg af Avlsdyr. Idet jeg altsaa giver min Tilslutning til Planen som en Begyndelse, ønsker jeg rigtignok, at den ærede Minister og det høje Ting ville have Øjet aabent for de Farer, der kunne følge med det System, vi her slaa ind paa. Det er dog noget nyt, og det fremgaar af Udtalelserne, at man staar famlende over for, hvorledes Sagen bør gribes an.

Med Hensyn til Kødeksporten maa jeg maaske erindre om, at jeg den Gang, de første Farer viste sig for vor Eksport af levende Kvæg, tillod mig at henlede den daværende Indenrigsministers Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at hjælpe Kødeksporten og Slagtingen til Eksport. Den daværende Indenrigsminister tog ikke videre Hensyn dertil. Han viste mig af med den Frase, at saa længe vi kunde eksportere levende Kvæg, var det ikke nødvendigt at tænke paa det døde. Men det vilde dog have været nyttigt, om man allerede tidligere havde tænkt derpaa. Nu kan det naturligvis kun glæde mig, om man slaar ind paa denne Vej. Det er vist højest nødvendigt, at der bliver gjort noget for at bringe Kødeksporten op, men jeg skal ikke nægte, at dersom man udstykker

den bevilgede Sum i saa mange Parter, som der nu er Tale om, forekommer det mig rigtignok, at Udbyttet vil være tvivlsomt. Den Gang, da jeg først omtalte denne Sag, var det min Tanke, at Staten skulde anvende en betydelig Sum paa at skaffe Forbindelser til Veje med England, om nødvendigt skaffe Folk fra store Firmaer i England her over for at opkøbe Kreaturer og foretage Slagting her i Landet og give dem frit Slagtehus og fri Eksport, indtil hele Sagen var i god Gang. Paa denne Maade kunde man efter min Mening gavne Jordbruget. Om man gavner andre end Aktionærerne og Andels haverne i de forskellige Slagterier ved at stykke Summen ud, saa at de faa nogle faa Tusinde hvert Sted, anser jeg for tvivlsomt. Jeg vil imidlertid henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at Pengene kun bør gives paa de Steder, hvor der virkelig gøres noget for at bringe Eksporten til Veje; at give Penge blot for at slagte tror jeg vil være hensigtsløst. Naar Udstykningen foretages, saaledes som det nu er antydet, vil jeg rigtignok tillade mig at slutte mig til en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen) om, at Aalborg sandelig ikke med Retfærdighed kan forbigaa. Det er et af de Steder, hvor der samles de fleste Kreaturer, hvor de fleste Landmænd i Nørrejylland søge hen med deres Kreaturer, og Aalborg har en Havn, hvorfra der, saa snart der bliver Tale om en virkelig Eksport, vil ske en livlig Eksport fra selve Havnen til England. Jeg tror, det vil være i høj Grad uretfærdigt at forbigaa Aalborg, i endnu højere Grad end det vilde være uretfærdigt for Nakskovs Vedkommende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Konsulenter er jeg saa heldig ogsaa at kunne henvise til tidligere Udtalelser. Jeg tror nok, at jeg i sin Tid har udtalt mig tilstrækkelig om Nyttens af Konsulenter. Saa fremt de blive andet end arbejdende Medlemmer til Støtte for Landbruget og til Dels afhængige af det, vil det blot sige, at vi tage Ansvarsfølelsen bort fra os selv for at lægge det over paa en Del af Staten betalte Personer. Konsulentspørgsmaalet kom frem, den Gang Landboforeningernes gamle Formænd efterhaanden arbejdede sig trætte og bade om Hjælp til Udførelsen af en Del af deres Arbejde. Hele den nuværende Organisation af vort Jordbrug gennem Landboforeninger og Landhus-holdningsselskaber og slikt kom frem efter privat Initiativ og uden Støtte fra Staten,